

DOMINGO 6 ORDINARIO CICLO C

PRIMEIRA Xer 17, 5-8

Maldito quen confía no home; bendito quen confía en Deus

PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NA PROFECÍA DE XEREMÍAS

Así fala o Señor:

- Maldito o home que confía no home:
pon a súa forza na carne, e retira do Señor o seu corazón.
Será coma un cardo no ermo, non verá vir a fartura;
habitará nas pedras do deserto, terra salobre e inhabitable.

Bendito o home que confía en Deus:
a súa esperanza é o Señor.
Será coma unha árbore trasplantada xunto á auga,
que bota as súas raíces para o regueiro;
non notará cando veña a seca,
e a súa follaxe estará frondosa;
nos anos de seca non terá preocupacións,
pois non deixará de dar froito.

SALMO RESP. Sal 1, 1-2. 3. 4 e 6

R/ (Sal 39, 5a): Bendito quen puxo a súa esperanza no Señor

Benaventurado aquel
que non se guía polo consello dos malvados,
nin se detén no camiño dos pecadores,
nin senta na xunta dos burlóns,
senón que ten o seu contento na vontade do Señor
e nela remoe día e noite.

É coma árbore plantada onda os regueiros:
dá froito ao seu tempo,
as súas follas non murchan,
e todo o que fai acaba ben.

Non son así os malvados,
serán coño que leva o vento.
pois do camiño dos xustos coida o Señor,
mentres vai á perdición o camiño dos malvados.

SEGUNDA 1 Cor 15, 12 . 16-20

Se Cristo non resucitou, a nosa fe é inútil

**PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA
NA PRIMEIRA CARTA DE SAN PAULO APÓSTOLO AOS CORINTIOS**

Irmáns e irmás:

Se se predica que Cristo resucitou dos mortos, como é que andan algúns de entre vós dicindo que non hai resurrección dos mortos? Pois, se os mortos non resucitan, tampouco Cristo está resucitado. E, se Cristo non está resucitado, a vosa fe é unha ilusión: estades aínda nos vossos pecados.

Resultaría tamén que os que finaron en Cristo pereceron completamente. Ora, se a esperanza que temos en Cristo é soamente para esta vida, nós somos os máis dignos de compaixón entre todos os homes.

Pero non: Cristo resucitou dos mortos, coma primicia dos que dormen.

DOMINGO 6 ORDINARIO CICLO C

EVANXEO Lc 6, 17. 20-26:

Ditosos os pobres. ¡Ai dos ricos!

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO LUCAS

Daquela, baixando Xesús cos Doce, detívose nunha vagoada cun bo grupo de discípulos e numerosa xente de toda Xudea, de Xerusalén e máis de toda a ribeira de Tiro e Sidón.

Xesús coa mirada posta nos seus discípulos dixo:

- Ditosos vós os pobres,
porque voso é o Reino de Deus.

Ditosos os que agora pasades fame,
porque Deus vos fartará.

Ditosos os que agora chorades,
porque riredes.

Ditosos vós, cando vos aborrezan os homes,
vos expulsen e vos aldraxen,
cando poñan nas listas negras o voso nome
por causa do Fillo do Home:
alegrádevos nese día, brincando de gozo,
porque grande será a vosa recompensa no ceo,
pois así mesmo foi como os pais deles lles fixeron aos profetas.

Pero, ¡ai de vós, os ricos,
porque xa acadastes a vosa satisfacción!
¡Ai de vós, os que agora estades fartos:
xa pasaredes fame!

¡Ai de vós, os que agora rides:
xa choraredes e xa laiaredes!

¡Ai, cando todos falen ben de vós:
o mesmo fixeron os seus pais cos falsos profetas!